

ASSASSINS

Vint-i-cinc anys més tard, els Germans Miranda tornen amb set de venjança.

Pep Bras Miranda

Lluís Arcarazo Miranda

Piti Español Miranda

Jordi Galceran Miranda

Sergi Belbel Miranda

David Cirici Miranda

Jordi Lara Miranda

Eric Gomà Miranda

Joaquim Oristrell Miranda

Matthew Tree Miranda

Columna

GERMANS MIRANDA ASSASSINS

Lluís Arcarazo Miranda

Sergi Belbel Miranda

Pep Bras Miranda

David Cirici Miranda

Piti Español Miranda

Jordi Galceran Miranda

Enric Gomà Miranda

Jordi Lara Miranda

Joaquim Oristrell Miranda

Matthew Tree Miranda

Columna

EDICIÓ I COORDINACIÓ: PITI ESPAÑOL

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: GENER DEL 2024

PELS SEUS CONTES RESPECTIUS:

- © LLUÍS ARCARAZO MARTÍNEZ, 2024
- © SERGI BELBEL COSLADO, 2024
- © PEP BRAS CUENCA, 2024
- © DAVID CIRICI ALOMAR, 2024
- © PITI ESPAÑOL, 2024
- © JORDI GALCERAN FERRER, 2024
- © ENRIC GOMÀ RIBAS, 2024
- © JORDI LARA SURINYACH, 2024
- © JOAQUIM ORISTRELL VENTURA, 2024
- © MATTHEW TREE, 2024

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3143-9

DIPÒSIT LEGAL: B. 20.131-2023

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agràim que ens ajudi a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Índex

Sequaç

JOAQUIM ORISTRELL MIRANDA 9

Carinyo

PITI ESPAÑOL MIRANDA 33

Matalamamà

SERGI BELBEL MIRANDA 51

Amén

PEP BRAS MIRANDA 73

Una piscina al Montseny

ENRIC GOMÀ MIRANDA 89

I després, res
JORDI GALCERAN MIRANDA 111

Déu meu
MATTHEW TREE MIRANDA 127

La perla
JORDI LARA MIRANDA 151

Talió
LLUÍS ARCARAZO MIRANDA 175

Un mirall
DAVID CIRICI MIRANDA 199

Sequaç

Joaquim Oristrell Miranda

No llegeixis això.
Aquesta història no t'interessa.
No perdis el temps. Tens massa coses a fer.

Vols malbaratar mitja hora? En mitja hora podries fer...

4.000 passos.

20 piscines olímpiques.

2 colonoscòpies.

1 sudoku expert.

Si continues, després no et queixis. Jo escric guions, el que faig només té sentit quan hi ha veus, cossos i espais que em tradueixen.

Començaré pel final, que és una martingala que ens agrada molt als guionistes.

Començo per ara mateix, les 13:58, en un Madrid que s'ha despertat destrossat pels atacs de l'esquerra a Díaz Ayuso i pel disgust de Tamara Falcó amb el fiasco del seu vestit de núvia. Setze graus, sensació tèrmica de quinze, un munt de trànsit.

Tremolo davant la seu de Netflix, dins l'edifici de la Banca March, al número 89 del Paseo de la Castellana. Hi ha un cel dramàtic amb núvols alts i mitjans: cirrus, cirroestrats, altocúmuls i altoestrats. A la motxilla duc el bidó de gasolina, i a la butxaca, un Clipper que he robat al meu fill: ha de ser seu, perquè porta estampades unes fulles de marihuana sobre fons negre. Quan surtin les persones que em van encarregar l'assassinat, em cremaré com un bonze i moriré. D'aquest recurs els guionistes en diem *hook*, l'ham amb què pretenem enxampar l'espectador des del minut u. En el meu cas, una altra martingala, perquè el jo que hauria pogut ser, un veritable autor, fa anys que és mort. Em vaig assassinar el dia que vaig firmar el meu primer contracte.

SEQUAÇ

—Hola, Ale.

A Madrid em diuen Ale perquè no els ve de gust pronunciar la ena i la i grega del meu cognom com una enya. Fart de sentir per totes bandes Alemani i no Alemany, em vaig partir per la meitat.

Som a les oficines de Netflix, ara fa tres hores.

—Siéntate.

—¿Café, agua?

—Un poco de agua.

—Tenemos buenas noticias.

Ho diu l'Estefanía, amb un somriure tan tens que se li despenja el costat dret de la cara.

—Vamos a pedirte una temporada más.

—Cuarta temporada de *Secuaz*. ¿Qué te parece, campeón?

El David em passa un got de cartró amb aigua. Impecable, sostenible, les ungles perfectament lacades a l'estil Harry Stiles.

—Cuarta temporada, macho.

Odio que em diguin «macho», preferiria que em diguessin directament «polla». «Cuarta temporada, polla». Sense subtext.

—Cuando empezamos con la serie, ¿te acuerdas? El día que leímos el piloto...

—Sabíamos que teníamos un tiro, pero nunca imaginamos...

A l'Estefanía el somriure li segueix tibant el costat dret de la cara, fins al punt que sembla que té un ull el doble de gros que l'altre.

—En Los Gatos están supercontentos....

Los Gatos, Califòrnia, a una mica més d'una hora de San Francisco. Un complex d'estil espanyol amb fonts, jardins i una màquina de crispetes a l'entrada. És la seu central de Netflix.

—Pero...

Odio la conjunció «però».

—Hay que subir las apuestas, y eso afecta a la temporada que estamos grabando.

—Te vamos a pedir cambios en el guion del último capítulo.

—Solo en el tercer acto.

—Las secuencias 43 y 45.

—Hay que acentuar el *cliffhanger*.

El *cliffhanger* és un recurs narratiu que consisteix a col·locar un dels personatges principals —o un grup d'ells— en una situació extrema al

final d'un capítol, per generar una tensió psicològica en l'espectador que augmenta el seu desig d'avançar en la història (Viquipèdia).

—No entiendo, ¿queréis cambiar el final?

—Mejorarlo.

—Sorprender al espectador.

—Dejarle KO.

—Y sabemos cómo.

—Una idea brillante, te va a encantar.

—Vamos a matar a Moisés.

Per als lectors que no heu vist *Secuaz*, és important que aturi el relat amb una breu sinopsi.

Salou, any 2010. El Moisés és un assassí a sou. Un partit polític li encarrega eliminar dotze dels seus alts càrrecs implicats en una trama de corrupció que opera a les comunitats de Madrid i València. Per cada cadàver rebrà cent mil euros. L'únic requisit és que les causes de les morts no despertin sospites.

—¿Cómo cojones vais a matar a Moisés?

—Seguro que se te ocurre una idea brillante.

—Os habéis vuelto locos, ¡es el protagonista!

—Ahí está la gracia.

—Lo imprevisible. El golpe de efecto que va a sobrecoger a los fans.

—Me niego.

—Lógico, lo entendemos.

—Sabíamos que te iba a explotar la cabeza.

—A nosotros nos pasó lo mismo cuando recibimos el dictamen.

—¿Qué dictamen?

—El que ha elaborado Rizzo sobre el futuro de la serie.

—¿Quién es Rizzo?

—La IA que hay en Los Gatos.

—Procesa los algoritmos y marca las líneas de programación.

—Le pusieron Rizzo porque el jefe supremo es un fanático de *Grease*.

—¿Una máquina decide el futuro de mi serie?

—Decide el futuro de todo.

—Da miedo al principio. Como todo lo nuevo.

—Pero al final te das cuenta de que es mejor.

—No me interesa hacer una cuarta temporada sin el personaje de Moisés.

—A nosotros sí.

—Tenemos a sus tres hijas para rejuvenecer y continuar la historia.

Per als lectors que no heu vist *Secuaz*, és important saber que, després de l'ingrés de la seva exparella en un centre de salut mental, el Moï-sès, l'assassí a sou, ha de fer-se càrrec de l'Aya, la Layla i la Berenice, les seves tres filles adolescents. I que en la segona temporada, en un gir de guió inesperat, les noies acabant sent les seves còmplices i es converteixen en sofisticades professionals del crim.

—No voy a cambiar el final ni voy a escribir un guion más. Aquí se acaba *Secuaz*.

—Piénsalo, Ale.

—Consúltalo con la almohada.

—Y sobre todo recuerda que tienes un contrato firmado...

—Que te vincula a esta empresa por dos temporadas más.

Un atac de pànic entre dues plantes m'obliga a parar l'ascensor que m'empeny al carrer. Suo, ploro, pràcticament em pixo a sobre. Tot es tenyeix de groc, després de verd, al final de vermell. M'assec a terra, em pesa la llengua a la boca, em vull morir.

Per entendre aquesta reacció tan fora de lloc en un home adult que porta anys deixant-se donar pel cul per productors, analistes i directius, hem de tornar a fer un forat en el temps, un *flashback*.

2019. Divendres. El Congrés aprova exhumar les despulles de Franco i jo, davant l'ordinador, experimento una excitació semblant a la dels meus primers anys de guionista: acabo d'enllestir el guió del primer capítol de *Secuaz*.

Finalment.

I sento que he trobat el personatge que he estat cercant tota la vida: el Moisès.

El Moisès aprèn a matar als setze anys, quan estrangula el fill de puta maltractador del seu pare amb una garlanda de l'arbre de Nadal. Espatarrada al terra de la cuina hi ha la seva mare, sagnant pel nas, sorda després de l'impacte del darrer cop de puny.

El Moisès torna a matar vint anys més tard. La víctima és un altre fill de puta: el cap de recursos humans de l'empresa que acaba d'acomiar-lo. A ell i a cent cinquanta companys més. Mentre comet l'assassinat, injectant-li estricnina

a la caròtida al forat 5 del camp de golf de Llaveneres, visualitza la seva dona fotent el camp de casa amb les tres nenes.

El Moisès surt de tots dos assassinats sense el més petit indici de penediment. En el seu cap es repeteix un mantra: si volem un món millor, cal eliminar certes persones.

Això és així.

Una veritat absoluta.

Passen dos anys, és dilluns, i em llevo amb la notícia que Kobe Bryant acaba de morir en un accident d'helicòpter. Sota la carxofa de la dutxa m'adono que tenia quaranta-un anys, els mateixos que jo.

Un pensament irracional de catàstrofe m'acompanya a la lectura del pilot de *Secuaz*.

Veig una rata bòrnia sortint d'una claveguera i, creuant la Diagonal, gairebé m'esclafa el cap el retrovisor d'un autobús. Un gir argumental està a punt de començar, però no en soc conscient. La meva pell, sí, i em comencen a brotar unes faves, que són senyals inequívocs d'alarma. La meva intuïció és més sàvia que jo i sap el que m'espera.

El que m'espera té un nom: Esaú Baltanás. És un actor. L'has vist al cinema, al teatre, a la tele i, darrerament, a les cròniques de successos.

Tan aviat com em veu entrar, abandona la taula de lectura, s'acosta i em diu:

—Ets Déu.

—Què?

—Ets Déu. Aquest personatge que has creat és... És un regal. No hi ha una frase que sobri, una paraula que grinyoli, està escrit amb els budells.

Obre una pausa i em mira. Em vol convèncer que tota la seva atenció se centra en mi, però el que fa de veritat és mirar-se mirant-me. Veig l'actor en venda, a veure si el compro, i em bull la sang. D'una manera pueril l'odio, perquè es disposa a robar-me el Moisès. Puto lladre.

Ara ja no és meu, serà seu, tindrà el seu rostre, la seva veu, les seves mans enormes, la seva manera de caminar.

—És com si m'haguessis fet un vestit a mida.

La lectura complau tothom: la *showrunner*, el productor, l'Estefanía de Netflix, el director, els caps d'equip, els membres principals del repartiment... En acabar, ningú dubta que tenim un

èxit entre mans i que l'Esau és la clau perquè sigui així.

—On vius? La productora em brinda un xofer, t'acosto on vulguis i aprofitem per parlar.

Per regla general els actors parlen massa. Normalment, d'ells mateixos i de la seva feina. Els guionistes solem sentir-nos amenaçats. Sabem que canviaran diàlegs, afegiran botifarres, qüestionaran unes escenes, n'exigiran unes altres, i que, al cap d'unes setmanes de rodatge, acabaran dient aquesta maleïda frase:

—Perdona però, a hores d'ara, sé més coses del meu personatge que tu.

A l'Audi que ens porta, l'Esau trenca el clicé i en lloc de parlar vol escoltar.

—Després de llegir el guió, vaig xafardejar a IMDB i em vaig tirar un parell de dies revisant la teva obra. Res del que has fet s'assembla a *Se-cuaz*. D'on surt?

Què vol que li digui? Escrivim per no tornar-nos bojós. Ens inventem una altra vida. No volem morir. Escriure és l'acte voluntari de voler viure eternament.

—Portava anys i panys arrossegant treballs d'encàrrec. Un dia vaig dir prou, decidit a es-

criure pensant únicament en mi. Però estava molt cremat, no escrivia, escopia. El que feia de dia ho esborrava de nit. Em sonava fals, parlava amb la veu de les víctimes. Em donava tanta importància que m'avorriiiiiia. Fins que un dia vaig trobar el sequaç.

—Com va aparèixer?

—La meva dona i els meus fills se'n van anar una setmana a Begur, a casa els avis. Jo vaig aprofitar per tancar-me, disposat a insistir-hi. Durant quatre dies em vaig passar vint hores enganxat a l'ordinador. Sense dutxar-me, sense llegir, sense veure les notícies. Dormia al sofà. Cada vegada que sortia al balcó a fumar, havia de tancar els ulls per no llançar-me al carrer. La cinquena tarda em va trucar una amiga guionista, feminista de les de sempre, que acabava de ser cancel·lada a Disney acusada de transfòbia. Quedem per sopar. Al cap d'unes quantes copes em va deixar anar que volia matar el seu gendre, que pagaria el que fos perquè l'esborressin del mapa.

—Era una broma.

—Era veritat. I va afegir que ell seria el primer d'una llarga llista que estava confeccionant.

—De la gent que volia matar?

—De la gent que eliminaria, convençuda que faria un gran favor a la humanitat. Fins a aquella nit portava comptabilitzats uns mil cinc-cents milions de persones. Però la llista creixia cada dia.

L'Esau riu.

—Jo també em vaig partir el cul quan m'ho va dir. Però a mesura que m'anava donant detalls de la seva selecció la llista anava agafant sentit: talibans, pederastes, violadors, nazis, narcotraficants, corruptes, negacionistes, banquers, governants, amics del rifle, maltractadors, mafiosos, proxenetes, racistes, dictadors, piròmans, sectaris, *influencers*, religiosos ortodoxos...

—Et vull tenir al *set*.

M'aboca la frase i sento rebuig.

Dissimulo.

—Et vull al meu costat al rodatge, almenys les primeres setmanes.

Odio els platós, són llocs ingrats on sempre em sento una molèstia.

—És la teva sèrie, l'has de defensar. Ningú coneix el Moisès com tu.

Hem arribat a la cantonada de Bailèn amb Consell de Cent, el xofer para.

—Porto anys buscant un personatge. Sé que és aquest, que té moltes capes, i només hi puc passar passant per tu.

Està com una cabra.

—Necessito els teus ulls prop de la càmera. Pensa-ho.

Quan baixo del cotxe, una onada de calor m'agafa per sorpresa. Merda de canvi climàtic, som a ple gener, hauria de fer fred. Però no és el clima el que m'encén, sinó la gana de l'Esau cap a mi.

L'hi comento a l'Aurora i em diu que no em preocupi.

—És un actor, demà ja s'haurà oblidat de tot.

S'inicia el rodatge quan passa l'inesperat: el planeta es paralitza per la pandèmia. Pedro Sánchez decreta l'estat d'alarma.

—Este virus lo pararemos unidos. Buenas tardes. Muchas gracias.

La primera trucada que rebo és la de l'Esau Baltanás:

—Quina colla de fills de puta!
No l'entenc. Parla del virus, del govern, de qui?

—Els xinos.

—No és tan clar que hagin estat ells.

—D'on ha sortit si no?

—Tard o d'hora se sabrà.

—No se sabrà mai.

—Quant creus que durarà?

—Quinze dies, tres setmanes... Ves a saber.

—Em tornaré boig.

—Cal donar temps al temps.

—Temps és el que no tinc. Faré cinquanta anys.

—I què?

—Potser, quan això acabi, algú decidirà que soc massa vell per fer del Moisès.

Durant els gairebé cent dies de tancament no paro d'escriure. Tant, que em ventilo la primera versió dels vuit capítols de la primera temporada. Tampoc he parat de mantenir converses en línia amb el meu actor. Primer, dues a la setmana; després, una al dia; després, una cada sis hores...

—He llegit el quart capítol: és el millor de tots.

—He llegit el cinquè: ets l'hòstia.

Algunes nits compartim per zoom el sopar amb la seva família (la seva dona, Clàudia, i l'Es-ter i la Daphne, les seves filles, precioses) i la meva (l'Aurora i el Max, el meu fill, fregant el brot psi-còtic degut a la reclusió).

—Tan bon punt ens deixin ser ciutadans lliures, hem d'organitzar un sopar amb tots set.

29 de juny. Espanya ha sortit de l'estat d'alarma, el món registra més de deu milions de contagis. L'Esau ha fet l'impossible perquè passés el que està passant ara mateix i aquíestic al peu del canó, guió a la mà, amb el meu flamant càrrec de *coach*, enganxat al combo al costat del dire i de la *script*.

—¡Acción!

La primera escena que s'enregistra és justament l'assassinat del comissionista de les màsca-res. Transcorre a la classe de spinning d'un gim-nàs. El Quique, un bandarria que ha aprofitat l'emergència de la covid per forrar-se important des de Malàisia mascaretes, guants i tests, morirà assassinat pel Moisès.

El procediment és molt simple: mentre l'estafador coqueteja amb unes companyes del partit, el sequaç inocula una neurotoxina semblant a la botulina a l'ampolla d'aigua, fabricada amb trità copolièster, resistent al desgast i amb un disseny ergonòmic, que la víctima fa servir per hidratar-se. Abans que el monitor doni per closos els deu minuts d'escalfament, el Quique patirà una paràlisi muscular progressiva que acabarà afectant la seva funció respiratòria fins a palmar-la per asfíxia després d'unes convulsions horribles.

És emocionant ser aquí. Odiava la idea, però veig com se sotmet allò escrit a l'equip, veig els seus esforços per convertir els meus fantasmes en una cosa real. I se'm posa dura.

Es graven tres preses. No sé gaire per què: a mi m'han semblat totes iguals.

—Què? Ha estat bé? Soc el teu Moisès? Has vist el que he fet a la tercera presa? Què tal la noia de Netflix, no et sembla que fa cara de rap?

Durant tres mesos som carn i ungla. Ens recull un cotxe, anem a la localització, repassem les se-

qüències, dinem junts. Alguns caps de setmana, tal com ens havíem promès, les nostres famílies comparteixen paelles i barbacoes al jardí del seu xalet. L'Aurora i la Clàudia es cauen increïblement bé i, més increïble encara: l'Ester i el Max ens sorprenen amb un festeig. Ella li regala l'encenedor estampat amb les fulles de marihuana.

—Estem vivint un moment únic, no ho veus?

A mi també m'ho sembla, però em fa vergonya dir-ho. I por. Por, també.

—Fa gairebé trenta anys que em deixo la vida en aquest ofici i t'asseguro que mai, escolta'm bé, mai havia sentit aquesta... no sé com anomenar-la, plenitud. No és felicitat: estant el món com està, la felicitat és impossible, però... a tu no et passa?

—Sí, fins que no va arribar el Moisès, no donava un cèntim per la meua carrera.

—Jo tampoc.

—Mirava el futur i veia una cohort d'encàrrecs absurds, arguments suats, obres escrites al dictat...

—Personatges plans, convencionals, anodins... Cada cop més secundaris i amb menys línies de

diàleg, sempre en segon terme, servint frases en sessions maratonianes per estalviar despeses de producció: el pare del galant de moda, el professor de la tiktoker de torn... Amb sort, un narco en una coproducció... Mirava el futur i pensava: s'ha acabat. Tot el que vas tenir l'oportunitat d'explicar ja ho has fet, vas viure cinc minuts de glòria, el banquet s'ha acabat. No hi ha postres.

I de sobte, sense venir a tomb —o això crec jo—, em fa un petó. Jo no dic res, no faig res.

Deixo que tot ho faci ell, i ho fa, mentre miro al mirall el que passa, que em sembla aliè, com si el que veies fos una cosa que està passant en una pantalla.

Amb els ulls humits i les galtes enceses, em diu:

—Com hem arribat a això... Moisès?

I ara torno a aquest mateix matí, fa tres hores, a l'ascensor, entre plantes de l'edifici de la Banca March, on continuo sumit en el meu atac de pànic. El mòbil vibra. No cal mirar la pantalla. Sé el que em trobaré.

«Què t’han dit?.. Truca quan surtis... He posat a la nevera una ampolla de Moët Chandon».

Surto al carrer, comença a ploure. Deixo Netflix enrere i vaig caminant fins al nostre estudi del carrer Huertas. Ningú no sap que el lloquem per estar junts quan hem de viatjar a Madrid. Tan bon punt sent el soroll de la clau al pany, l’Esaú deixa anar *Les destrosses* de Bret Easton Ellis i corre a abraçar-me.

—Era això, oi?

—Era això.

—Quarta temporada.

—Sí.

—No sé si tenim dret a ser tan feliços. Suposo que sí.

Em mira com si fos un nen amb un iPhone el matí de Reis, després va directe a la nevera cantussejant...

—Moët, Moët, Moët, Moët...

I és en aquest instant quan m’adono que no en seré capaç. Tot i això, el meu cap dialoga la seqüència abans que passi. Sap que serà exactament així:

—He de matar el teu personatge, la sèrie seguirà sense tu. No, no és una broma, és exacta-

ment el que has sentit. Ho ha sentenciat Rizzo, la intel·ligència artificial. És clar que els he dit que no, però què vols que faci? Estic subjecte a un contracte. No, no, no t'equivoquis, tu i jo no estem subjectes a res. Sabíem que, tard o d'hora, això s'acabaria: no podia durar eternament. Si us plau, no t'ho agafis a la valenta. Escolta, escolta'm, t'escriuré un altre personatge. No, ni ho he pensat, estic massa fet pols per posar-me a pensar com et mataré. Espera, et proposo una cosa. I... i si m'expliques tu com vols morir?

Gairebé no puc respirar.

I si no s'ho pren tan malament?

M'enganxo a la finestra.

I si separa l'àmbit personal del que és professional i entén que no puc fer altra cosa?

M'omple els pulmons d'aire.

I si aquests temors són fruit de les meves paranoies de sempre?

Em passa l'ampolla.

—Obre-la, jo trec les copes.

Entenc que és una arma i l'hi esclafo al cap. Es doblega, es posa les mans al clatell, les mira:

estan xopes de sang. El degollo amb un tros de vidre de l'ampolla. Cau fulminat a terra.

És impressionant que fàcil que ha estat.

No puc fer res més que tirar-me per la finestra. M'armo de valor i m'hi acosto però... entenc que com a guionista no em puc ventilar la història amb un final tan ambigu, tan obert.

Així que em fico al bany, em dutxo i em canvio de roba. Després vaig a la benzinera de la glorieta d'Embajadores i compro aquest bidó que porto a la motxilla. A la ràdio del taxi que em torna al passeig de la Castellana sona Mariah Carey cantant «Any time you need a friend».

Vora les dues, l'Estefanía i el David surten de l'edifici de la Banca March per dinar.

—Hola, teniu un minut?

Obro el tap i em buido el bidó sencer a sobre. És força desagradable. El Clipper em tremola a les mans. Moc la rodeta.

—¿Qué haces, Ale, qué haces? ¡Te has vuelto loco!

Un cop, dos, tres, uns quants més amb desesperació. La rodeta, ni flors. No hi ha gas.

L'Estefanía em creua la cara amb el paraigua.

La punta m'agafa un nariu i em quedo amb el musell penjant. És tan desagradable que alguns vianants em fan fotos amb els mòbils. De fons se sent el soroll inequívoc de les sirenes de la policia.

La primera visita que rebo a la presó és la de la meva amiga, la guionista. Ha signat un manifest a favor del col·lectiu trans i ha aconseguit que li deroguin la cancel·lació.

—Estava equivocada, saps? He tingut temps per reflexionar i adonar-me que vivim tancats en nosaltres mateixos, sense cap perspectiva. Un exemple: te'n recordes del meu gendre? El número u de la meva llista negra de gent a eliminar, te'n recordes?

—Sí, era molt mala persona.

—Acaba de donar un ronyó a un company de la feina.

—De debò?

—Simplement va saber que necessitava un trasplantament i no ho va dubtar ni un instant.

—Impressionant.

—Te n'adones?

—Sí, me n'adono. No podem prescindir de

les males persones. Sense males persones no hi hauria bones històries.

Somriu.

—Per cert, m'han encarregat la quarta temporada de *Secuaz*. Espero que no et molesti.